

ulic in trgov. Tukaj so se kristijani neprestano proganjali; Trst je imel od Neronovega do Dijoklecijanovega vladanja več mučeničkov, nego-li Oglej, Koper in Pulj. L. Žvab.

(Konec prihodnjíc.)

Vzpomínka na Lublanskou pout' Čechů r. 1887.

Má dušinko! vzpomínáš-li
na tu cestu na tu krásnou,
jejiž stopy neuhasnou
v mysli mé co živ já budu!?
Na tu cestu do Slovenska
do Lublaně — srdce jeho —
do Lublaně bílé, milé
kdež nás bratři roztomile
pojali ve svoji náruč
pohostinné upřímností!
Zda vzpomínáš, zda zalétáš
v čarokrásné kraje Bledu,
na ta ústa plna medu
jimiž k lidu bůh zde mluví!
Na jezera křišťál modrý
na ostrůvek s kosteličkem
na přání jež se zvonečkem
vzvzvonit chtěl každ' sobě
v této blahé — krásné době!
Vidím ještě před zrakoma
strmý hrad na štíhlé skále
Postojenské hrůzné divy
rozbouřené mořské nívy,
vrchy jež se s nebem snoubí
ledovec jimž skráně vroubí
běloskvoucí sněhy věčné!
Světa krásy nekonečné
kteréž líčit nedovedem
smrtelní ni barvou, slovem
rájem ale prostě zovem!
Taká země, taká máti
může vlasti vychovati
Prešírny i Kopitary
netřeba jí skrblit dary.
K této zemi — drahé vlasti —
— nemnoho jichž na oblasti —
láskou vše to plémě rodné,
že jich city neuhodne

jen kdo viděl chrabrě braty
z hlučných měst i tiché chaty
kterak brání práva svatá —
ideu jak Slávskou živí!
Obraz byl to věru tklivý
kterak spěli bez oddechu
k uvítání bratři Čechů!
Ani hora nebetyčná
kroky jejich nestavila
ani noc ni chmúra černá
záměr jejich nezřítla.
Prápory na horách vlály
u večer pak ohně zplály
na důkaz té lásky vroucí
bratrské a nehynoucí,
která oba kmény pojí
ve posvátném rodném boji!
Láska ta necht' vždy nás vzpruží
zapuzuje mdlou časnou,
pak ty ohně nepohasnou
ze slov našich budou skutky!
Třimejme jen svorně dutky
na škůdce i na sousedy
jež vysílaj' svoje hledy
na nás i na všechny Slávy
jimž by rádi srubli hlavy!

Viděl jsem pak v každém retu
byť i neřek o banketu
strážcové že jejich víry
pravý opak dávných bratři
ze století devátého,
statnými jsou bohatýry
na jichž štítě: svlaste je psána!
Čest a chvála budiž vzdána
aspoň zde na tomto místě
pionérům pravé lásky
apoštolům Slovenie!
Slovenské že srdce žije

od Trebíže po Adrii
 tam kde Dráva se Savinou
 jedině jest jejich vinou!
 V Kranjsku kněz, to shetman jesti
 mateřštinou jenž lid pěstí!
 K slzám byl tu mnohý dojat

a tu teprv cítil v hrudi,
 co se v každém Čechu budi
 v každém věrném Slovanu!
 Ba tu mohl každý znáti
 vlast jak dlužno milovati
 Kranjský ráj — a bratry Svě!
 MUDr. Emanuel Semerád.

LISTEK.

Pregovori, prilike in reki. Nabral *Fran Kocbek*. V Ljubljani 1887. Izdal in založil *Anton Trstenjak*. Natisnila Klein & Kovač. M. 8°. Str. 95. Cena 50 novč., s poštnino vred 55 novč.

Da je narodno blago v najširšem pomenu besede najdragocenejši duševni zaklad, v kojem se zrcale vse narodove vrline in napake, v obče vsa individualnost narodova, to je jasno in ně treba še posebe poudarjati. Za ves narodni, recimo *moderní* razvoj ně nič važnejšega, nego ravno preiskati in spoznati vse narodne strani, kajti ako se hoče narod uspešno razvijati v svojih posebnostih, v svojem značaju, morajo ravno te narodne strani biti steber vseh institucij, ki si jih ustanavlja narod za svoje potrebe. Narodni pregovori, ki so samó mali del narodnega blaga, so takorekoč sad bogatih izkušenj, v kojih je vzrasel ter se v njih odgojil narod; oni so spoznanje resnic, do kojih je prišel narod v svojem vsakdanjem umovanji, v takozvanem praktičnem življenji. Ker so torej narodni pregovori neka šola modrosti, ki nas učí, kako je kratko in jedernato izražati splošne resnice, da deluju tem siloviteje, in ker so vzeti iz bogote mečte, zato se nam razodevajo v bujnih alegorijah, ki so ravno značajna osebítost vseh narodnih pregovorov. Iz tega vidimo, kolike imenitosti so pregovori in kako je želeť, da jih zbiramo in podamo zbrane vsemu narodu, zlasti mladini, da se učí iz njih narodni modrosti.

Delujoča moč narodnih pregovorov ne da se nikakor tajiti. Govornik jih upotrebljuje o vsaki le mogoči priliki, kadar hoče poseben vtisek napraviti na svoje poslušalce ter jih tako s tajinstveno močjo, ki je skrita v njih, hoče uveriti in okrepiti v kaki resnici. In to doseza i zlahka, saj je ravno v pregovorih razlita vsa mečta, in ker ravno deluju najlože na mečto, zato je i naravno, da govornik ž njimi pridobiva, očaruje in osvaja si srca poslušalcev. Drugi upotrebljujo pregovore v kritikah in polemikah, v kojih, kadar ně moči podpreti kake resnice z novimi dokazili, sezajo radi po pregovorih, ki so uže sankcionovali take resnice. Še češče slišimo pregovore v vsakdanjih pogovorih, v kojih se skuša narod. V tem tekmovanji bistroumja zmaguje tisti, ki zna več pregovorov, in to je tisti, kdor natančneje poznaje resnice, do kojih je prišla vsakdanja izkušnja.

Predaleč bi zašli, ako bi hoteli obsirneje govoriti o pregovorih v obče, kajti nam je izveščati samó o zbirki pregovorov, ki je prva izšla v Slovincih, ter nam je izreči o nji svojo nepristransko sodbo.

Odkar so i Slovenci spoznali važnost tradicionalne književnosti po bogatih in ne dosežnih zbirkah Vuka Štefanovića Karadžića, nabírali so pri nas razumniki narodno blago brez zistema ter je razglašali v perijodičnih časnikih. Le malokdo, kakor n. pr. Matija Kračmanov, potrudil se je toliko in tudi toliko žrtvoval, da bi nam podal celo zbirko. Slovenski pregovori so tedaj raztreseni po raznih časnikih slovenskih. Zdaj je prišel čas, da nam zbere vse te pregovore pridna roka, mnogokaj doda in kritično uredí. In to je